

Chùm Lòng Nách

Quan Dương

Hắn là một gã đàn ông mê gái.

Trong cuộc sống sự đam mê mỗi người mỗi khác. Có người mơ làm nhà văn. Có người mơ làm nhà thơ. Có người mơ làm nhà giàu. Có người mơ học hành thành công để nắm bắt tương lai v.v... Còn hắn thì mơ được yêu toàn thể đàn bà đẹp trên trái đất này. Có những ước mơ người ta cố tâm thực hiện đeo đuổi để biến giấc mơ thành sự thật. Cũng có những ước mơ để cả một đời chỉ là...mơ thôi. Ước mơ của hắn thuộc loại mơ để mà mơ thôi. Hắn cũng không biết tại sao tâm tư hắn luôn tràn đầy cái cảm giác trừu tượng vô cùng kỳ cục đó. Hắn chỉ biết khi gặp gỡ được một bóng hồng nào là trong lòng hắn xốn xang, khuôn mặt dờ dẩn lại để chìm về trần trọc thờ dãi dầy suy tưởng. Chứa trong hắn là một dòng máu rất khác người với một con tim có thể đựng cùng một lúc bao nhiêu bóng hồng cũng được. Bộ chỉ huy trong hệ thần kinh não tủy của hắn phân bổ rất công bình cho dòng suy tưởng kia đến từng ngăn tim vì thế cùng một lúc hắn có thể rung động và cũng cùng một lúc hắn có thể đau khổ. Tất cả những cảm giác rung động và đau khổ rất thật không giả tạo chút nào. Có điều trong đời hắn chưa bao giờ được hưởng cái cảm giác gọi là hạnh phúc, bởi vì nỗi đam mê được phát tiết lúc nào cũng... đơn phương. Hắn yêu nhưng chưa bao giờ được ai đáp trả, tuy thế hắn vẫn cảm thấy sung sướng. Ít nhất ra hắn vẫn còn có được cái thú... đau thương.

Cứ thế hắn lây lất với niềm vui tội tình nhìn ngày tháng bình thần trôi qua. Năm nay hắn không còn trẻ nữa, đã bước vào lứa tuổi trung niên, nhưng hắn không nghĩ mình già. Hắn quan niệm con người không phải già ở tuổi tác mà già ở cảm giác. Hễ bước ra đường gặp bất kỳ người đàn bà con gái đẹp nào mà con mắt còn biết chớp lia chớp lịa thì có nghĩa chưa già. Bởi thế hắn chưa già, thậm chí sắp già, bởi vì con mắt hắn mỗi lần gặp gái là chớp lia chớp lịa. Con tim hắn sẵn sàng té ngã trước bất kỳ bóng hồng nào. Mặc dù cam lòng sẵn sàng như thế mà vẫn chưa có dịp. Thường thì hắn yêu để mà thất bại. Học hành không bao nhiêu do đó công ăn việc làm của hắn không lấy gì gọi là khả quan. Điều đó hắn không màng. Tạm bợ với cuộc sống này trong những điều kiện bắt buộc tuân thủ vừa đủ tiền đóng mấy cái bill hàng tháng theo nhu cầu. Thời giờ rảnh rỗi còn lại tâm trí hắn toàn...đi trên mây. Kể từ khi dành dụm mua được cái computer với giá onsale hắn bắt đầu đi trên mây thật. Trời ban cho hắn cái khiếu viết văn. Qua hệ thống Internet những truyện ngắn chuyên đề tình yêu của hắn được thường xuyên góp mặt đều đều. Ở đó, ở trên không trung, nhiều độc giả nhất là độc giả nữ biết hắn qua bút hiệu Hàn Vũ cùng những dòng văn lãng mạn đầy ướm át. Hắn chế biến những dòng văn ấy từ trong xó bếp, qua cái computer đặt trên bàn ăn cũng vừa là bàn viết. Giang sơn của hắn thu gọn khiêm nhường trong căn phòng share cùng vợ chồng của một người bạn quen. Đêm về, sau một ngày đi làm, ăn uống tắm rửa xong hắn leo lên trời ngao du cùng chữ nghĩa. Trong tư thế một nhà văn hắn giành quyền thượng đế. Hắn mặc sức tung hoành san sát những nhân vật trong truyện do hắn dựng lên. Hắn khoái chí với trò chơi chữ nghĩa này. Đây cũng là một cơ hội duy nhất hắn có thể trả thù những thất bại trong tình trường mà hắn đã nếm. Những mối u lòng được dịp giải quyết một cách rất là thoải mái. Người ta bảo muốn viết được phải có nhiều vốn sống và phải biết xạo. Cốt truyện có được nguyên nhân thì bớt động não, cứ để dòng tư tưởng tự nhiên chảy lên trang giấy là tự nhiên nó có kết quả. Còn nếu cao tay hơn nữa, thì tự tạo ra nguyên nhân và tạo ra kết quả. Hắn có quá nhiều nguyên nhân thành thử hắn đâu cần phải tìm kết quả. Kết quả nằm trong tay hắn. Khi hắn phung phí đến người đàn bà thứ bao nhiêu hắn không còn nhớ thì một hôm hắn bỗng phát giác ra ngòi bút mình đã cạn. Trong lúc còn đang lúng túng vì thiếu đề tài, sắp sửa giả biệt nghệ viết văn thì bất ngờ nhận được thư nàng làm quen. Lá thư làm quen nàng viết

"[i]Ông Hàn Vũ kính mến,

Toi xin tự giới thiệu với ông, toi là một độc giả thường xuyên theo dõi truyện của ông mỗi kỳ trên net. Toi nhận thấy trong mỗi cốt truyện ông đều biểu hiện lòng thù ghét đàn bà. Điều đó làm tôi đâm to mò và nảy sinh ra ý muốn làm quen với ông. Nếu ông có hứng thú trả lời, thư sau tôi xin nói rõ về mình.

Chào ông.

Lệ Hằng"[/i]

Lá thư đầu tiên của người đàn bà đầu tiên gửi hắn. Hắn không dám tin đó là sự thật. Hắn có thể ba hoa thả trí

tưởng tượng của mình múa may trong mỗi truyện, nhưng chạm vào thực tế hấn bỗng trở thành tên đàn ông khù khờ cố hữu. Con người ai cũng có một bí mật riêng cho phần tâm linh, đây là điều bí mật riêng của hấn, hấn giữ kín trong lòng. Hấn là một nhà văn bay bướm trong ngòi viết, nhưng rất cù lằn trong cuộc sống. Trong cuộc sống hằng ngày hấn cù lằn đến nỗi mỗi khi vào quán cà phê hạng sang vẫn còn chưa biết dùng loại đường viên cuba bỏ vào tách cách nào để được gọi là lịch sự. Khi đưa tách cà phê lên miệng thưởng thức, hấn không có được hành động chậm rãi từ tốn như một nghệ sĩ chính gốc. Tóm lại hấn chỉ có được một trái tim cấu tạo với lối kiến trúc đặc biệt. Như đã nói trái tim của hấn không biết bao nhiêu ngăn mà kể, cùng một lúc hấn có thể chứa nhiều người. Hấn chứa bằng sự trân trọng thật lòng không hề giả dối. Lá thư làm hấn suy nghĩ đến hai hôm rồi quyết định trả lời. Thế là hai người quen nhau. Càng ngày thư Lê Hằng càng tạo cho hấn nhiều băng khuâng. Những ngăn tim dần dần thu hẹp lại để chỉ còn có một. Một ngăn tim duy nhất để chứa người nữ độc giả chưa hề biết mặt. Cho đến lúc hấn cảm thấy mình dường như cô đơn, để rồi hấn biết mình đang cô đơn, hấn đâm ra nhớ nhưng cùng lúc đâm ra sợ cảm giác nỗi lòng đó. Mỗi tối, một mình trên xa lộ lái xe từ sở làm về, hấn phóng như bay, hồi hải cho mau đến nhà để mở inbox đón đợi những gì nàng viết cho hấn. Những ngày không có thư hoặc thư đến trễ vì trục trặc máy móc, hấn thần thờ quên cả ăn cả ngủ. Hấn thường ra ngôi balcony của tầng apartment đứng nhìn mông lung xa vắng vào khoảng trời với điều thuốc lúc nào cũng cháy đỏ trên tay. Ở đó, tôi nào những đám mây treo lơ lửng trên vòm trời cao dường như đang ngùn ngụt khói sương. Hấn không ngớt liên tưởng đến nàng. Truyện hấn viết vì thế dường như nhẹ nhàng hơn, linh hoạt hơn. Những nhân vật nữ một thời nào hấn giết thẳng tay nay lần lượt được hồi sinh và trả lại nhân dáng dịu dàng bẩm sinh của nó. Tuy nhiên có một người hấn tự thề không bao giờ cho sống lại. Hấn cũng không hiểu sao hấn thù dai con người đó quá thể như vậy. Con người đó là một ám ảnh quá khứ. Con người đó là ai? Chúng ta những người đang đọc câu chuyện kể lại này có thể leo vào nơi ẩn sâu kín nhất trong tâm tư hấn để tìm hiểu ngọn ngành. Từ góc sâu kín nhất của hấn chúng ta thấy được một gã thanh niên còn rất trẻ bị lừa vào trại tập trung. Gã thanh niên hiền lành cùng chung số phận của đoàn quân thua trận hơn 20 năm về trước, một hôm bỗng thấy lòng ngu ngơ tưởng nhớ đến một ả đàn bà. ả đó lại là cán bộ quản giáo của mình. Trong lúc tù tội khi thể cảm hờn bực lên ngùn ngụt trong lòng những thanh niên bị lừa đảo đủ mọi phía như hấn, thì lòng hấn lại phản ngược lại ý chí của mình. Hấn không dám hé răng, chỉ biết nuốt những xao động để mỗi đêm về trần trọc vì những tưởng tượng không giống ai. Đánh răng trong tù tội khôn đốn trăm bề, những miếng cơm nhỏ giọt được cấp phát cảm hơi, thân xác càng ngày càng teo tóp lại vậy mà hấn vẫn còn sức để thấy cô ả đó hấp dẫn. Nhất là khoảng thời gian đầu khi đám cán bộ nữ được tăng cường từ miền Bắc vào chưa biết dùng xú chiêng nịt vú. Trong bộ đồng phục công an may bằng vải ka ki Nam Định kẻ ra loại vải này cũng dày nhưng chưa đủ độ dày đến mức phủ lấp được cái núm vú to bằng hạt bắp cứ nổi cộm cộm lồ lộ lên ngực áo. Con đoi đôi lúc làm hấn chảy nước bọt, nhưng hấn không đoan chắc được nước bọt mà hấn tiết ra có đúng nguyên chất thuần túy của sự phản xạ thèm ăn hay trộn lẫn vào đó là nước bọt của sự thèm muốn? Nhiều đêm hấn ước ao được ôm cái thân hình tròn lẳn đó vào lòng hùng hổ trút cảm thù rồi kể mẹ nó đến đâu thì đến. Dù gì hấn cũng đã đang đi trên tuyết lộ, chút sĩ khí sót lại ai hiểu cho ai? Bạn đồng tù dưới ách quản chế kèm kẹp trên đe dưới búa tinh thần lúc nào cũng bị áp đảo đâm ra giữ thể với nhau. Hồn ai nấy giữ, không dám hó hé hoặc tâm sự điều gì sợ bị gài. Có chia xẻ chỉ biết dùng ánh mắt nhìn nhau để còn chối khi bị đem ra phê bình kiểm điểm. Cứ thế kéo lê thể lếch thếch tằm thân trong tư thế sẵn sàng chấp chửi bất cứ lúc nào bị công tay dấn đi. Không khí bao trùm không còn chút tia hy vọng về một cái gì đó có thể xoa dịu bớt phần nào ngẹt thở.

Một buổi trưa ngoài bãi lao động khổ sai trong lúc đội hấn xếp hàng ngang mỗi người một cây cuốc để cuốc lật đám đất hoang thì ả quản giáo gọi hấn:

"Này anh kia vào đây"

Ả đứng dưới lùm cây có bóng mát, còn hấn thì đứng ngoài nắng trong tư thế như trời trồng:

"Anh đang làm cái gì thế?"

"Báo cáo cán bộ đang cuốc đất"

"Anh cuốc kiếc như thế hả? Tôi cảnh cáo anh nếu còn chây lười thì đừng trách tôi sẽ có biện pháp cụ thể."

Tiếp theo là bài học phủ đầu thường lệ. Trong khi ả nói, một tay giữ báng súng ak 47 thủ thế, một tay thì xia xoi quơ lên quơ xuống. Nhưng hấn đâu thèm đề ý đến tiểu tiết đó, có dịp được đứng gần cô ả cặp mắt hấn ranh mãnh dù không dám nhìn đăm đăm nhưng đại gì không lom khom địa vào ngực? Hấn kiểm cái đầu núm

vú bằng hạt bắp mà ả cán bộ giấu trong ngực áo Hôm đó trời nóng, ả trở chứng gì không biết lại mặc chiếc áo ka ki vàng ngẩn tay Trong lúc dạy đời, cánh tay cứ vung lên vung xuống, bất thành linh ả đưa lên sửa lại vành nón cối, cái phút giây nhanh hơn sao xẹt đó, cặp mắt của hắn vô tình ném luôn vào ống tay áo ngắn của ả, đậu lại ở nách và bất gặp ở đó một chùm lông đen thui Bỗng nhiên hắn choáng váng mặt mày, bao nhiêu cảm giác thèm muốn từ trước đến giờ thoáng chốc tan thành mây gió. Thay vào đó là cảm giác buồn nôn, lợm mửa Lúc này hắn thực sự thấy mình mất sức. Ước gì được nhào đầu xuống đất chết phứt cho rồi Trong giờ giải lao ăn trưa, dù cố gắng cách mấy hắn vẫn không sao nuốt hết chén cơm được phát theo tiêu chuẩn. Trong trại tù mỗi hạt cơm quý bằng hạt ngọc vậy mà hắn lại thờ ơ. Chùm lông nách như những con sâu róm nằm cuộn mình vào nhau ươn ướt tạo nên vết xạm vàng mờ mờ bên ngòai chiếc áo ám ảnh dịch vị hắn buồn buồn nhìn nhờn nhờn. Hậu quả của buổi trưa tuyệt thực đột xuất khiến hắn là người và chỉ tiêu lao động được giao phó vì thế càng tồi tệ hơn. Đương nhiên đêm đó ả cán bộ một thời hắn thâm yêu trộm muốn đầu để gì buông thả Toàn đội được triệu tập để kiểm thảo hắn. Cả ngày cuốc đất bỏ hơi tai mong đêm về được nằm ba phút nghỉ lấy sức vì chuyện hắn mà phải ngồi kiểm điểm suốt đêm. Nương tay với hắn ả cán bộ không chịu. Nặng tay với hắn, dù gì cũng đều là người cùng khổ với nhau Cả đội lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan mặc sức rửa thắm trong bụng không ngớt lời. Lúc đầu đám bạn tù tính giờ cao đình đánh khẽ mong qua mặt ả cán bộ, nhưng ả thuộc loại không phải tay vừa Ả vận dụng quyền lực quảng khiến cả đội muốn điên lên. Cuối cùng chính hắn đồ khùng, cầu mong sự việc được kết thúc cho nhanh.

Hắn tìm cách chọc tức để phe ta có đủ can đảm mà thẳng tay Hắn mong càng thẳng tay càng tốt, sớm dứt điểm đi ngủ để ngày mai cịn tiếp tục trả nợ quỷ thần. Hắn được toại nguyện. Gần cả trăm ý kiến trên tổng số năm mươi nhân mạng, tổng hợp bao kiến thức học hỏi tích lũy trên đời chĩa vào mục tiêu duy nhất. Hắn mừng rơn khi lãnh được không biết bao nhiêu là tội trạng. Con người ta phạm ở đời khi đã chịu nổi phát đạn đầu tiên rồi thì còn ăn thua gì những viên đạn tiếp theo. Hắn chịu trận đến hồi kết thúc. Trận đấu tanh bành toi tã còn hơn chiếc áo tù đang dùm dùm trên người. Từ đó hắn đâm ra sợ đàn bà. Càng sợ, hắn càng nghĩ, càng giận miền Bắc vô cùng đã cố công lừa lọc đánh ngã nhào nổi cả một miền Nam vậy mà không sản xuất nổi một cái xú chiêng để hắn lâm vào rắc rối. Sau trận đòn tình hắn đâm ra hận đàn bà thấu xương. Trong trại tù làm gì có đàn bà cho hắn hận, vì thế người nữ cán bộ quản giáo được hắn đặt lên hàng ưu tiên một. Hắn âm thầm điều tra lý lịch con mẹ gớm ghiếc kia. Sự cất công của hắn cuối cùng cũng có kết quả. Lý lịch của ả được ghi nhận như sau: Nguyễn Thị Được 22 tuổi cha tập kết năm 1954, mẹ thoát ly năm 1960. Nguyễn Thị Được xuất thân từ một gia đình cách mạng thuộc giai cấp bản cổ nông. Tiêu chuẩn lý lịch quá tồi ưu do đó được tuyển dụng vào ngành công an nhân dân. Hắn cũng chẳng biết điều tra lý lịch của ả để làm gì? Có cơ hội nào trả thù cái con người gây cho hắn nhiều cảm giác kia lại mắc tội là không cạo lông nách. Cái tội kéo theo nhiều đêm thức trắng của bạn đồng tù để kiểm điểm hắn chây lười lao động. Bảng thành tích thi đua của hắn bị ghi vào sổ đen, nhưng điều đó đâu cần thiết. Sổ đen sổ đỏ gì đến giờ đến ngày được xỏ trại thì cũng về thôi Nếu nhốt tù để chờ ngày xử tử thì hơi sức nhốt làm gì cho mệt xác, mà nếu bắn bỏ được họ sợ gì không bắn bỏ. Hắn cam tâm ở tù trong tư thế lừng lợ con cá vàng mặc thời gian muốn đưa đi đâu thì đưa Cuối cùng sự ở tù lì lợm cũng có kết quả. Hắn được thả về trong số những người tù cuối cùng trong đợt xả trại Cái địa ngục trần gian tưởng chừng không cách gì thoát ra được thế mà hắn vẫn thoát. Đã vậy hắn còn được xuất cảnh qua Mỹ cao bay xa chạy cái nơi quá ư rừng rợn kia, chôn sâu quá khứ không mấy làm gì đẹp đẻ. Hắn dần dà lấy lại quân bình trong tư thế để trở thành nhà văn. Y như thân thoại Cách đây hơn hai mươi năm có cho hắn nguyên một thùng kẹo đi chẳng nữa hắn cũng không dám nghĩ mình có được ngày hôm nay Đã vậy ngày hôm nay bỗng dưng lại có thêm một người đẹp từ trên trời rơi xuống nằm trong túi áo hắn. Lá thư nàng gửi vừa in ra còn nóng hổi nằm im. Không cần móc ra xem lại hắn vẫn thuộc lòng

[i][i]"Trưa ngày... anh nhớ chờ em tại quán cà phê HIDO nhé. Anh có biết quán cà phê đó không? Nó nằm trên đường Lapalco Cách đây năm năm nhân một chuyến làm ăn ghé lại New Orleans, em có ngồi ở đó. Lão chủ quán người Ixrael rất hiếu khách. Khung cảnh trong quán thơ mộng và tĩnh lặng, em ghé một lần mà nhớ hoài Vì lý do riêng anh khỏi phải ra phi trường đón em. Anh cũng chẳng cần biết em đi chuyến bay nào Anh chỉ biết ngày đó tháng đó chúng ta có một cuộc hội ngộ lần đầu tiên sau hai năm quen nhau Khoảng 3 giờ chiều em đến, anh nhớ đợi em đừng bỏ về. Sớm hay muộn em vẫn đến. Rất có nhiều cái bất ngờ cho anh cho hai chúng ta"[i]

Khung cảnh quán cà phê: Hấn + một cái bàn vuông.

Trên mặt bàn một phin cà phê đã vắt cạn nước vào chiếc ly thủy tinh đựng phía dưới. Một cái muỗng nhỏ hấn cầm tay gỗ vào thành ly. Một gói thuốc, một cái hộp quẹt ga và một điếu thuốc đang cháy dở hấn kẹp trên tay còn lại. Tàn thuốc thò dài ngoẻo đầu qua một bên gục xuống sắp gãy ngọn. Hấn lơ đãng suy tư. Cả hấn và điếu thuốc như đang ngủ gục. Hấn nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, đã đến giờ hẹn. Hấn chắc lưỡi, đàn bà trên đời này trăm người như một lúc nào cũng trẻ. Họ xem chuyện trẻ hẹn là chuyện đương nhiên như bài bản sách vở đã dạy như thế. "Em không nói em mặc áo màu gì để thử xem anh có thể nhận ra em trong cái quán cà phê nổi tiếng đó hay không nhé?" Bất giác hấn mỉm cười. Một cái quán vắng vẻ như vậy có được bao nhiêu trự người Việt Nam lai vãng? Đúng là đàn bà. Dù nàng không ăn mặc gì hết hấn vẫn nhận ra như thường, bởi vì ngoài nàng còn ai là khách Việt Nam? Chỉ cần một người đàn bà VN bước vào quán lúc này bảo đảm 100% người đó là nàng. Hai con mắt hấn ngóng ra cửa còn cái đầu thì suy nghĩ lơ ngơ. Nếu kết thúc chuyện tình của hấn là một happy ending thì hãng AOL phải trả tiền mua tác quyền để dựng lên thiên tình sử qua hệ thống Net vào mục đích quảng cáo khắp toàn cầu: Mỗi tình trên không trung chỉ có ở thế kỷ 21. Bất giác hấn cảm thấy mình lúng túng. Hấn tự hỏi lát nữa đây mình sẽ hành xử ra sao. Từ nhỏ đến lớn, hấn là chuyên viên chạy đuổi theo ảo ảnh chưa bao giờ được ảo ảnh đuổi ngược lại. Lần này thì bị. Bất chợt hấn nhớ đến thằng bạn xa lơ xa lắc khi còn ở tù chung. Thằng bạn ruột thưở nào thời cuộc đun đầy sống chung với nhau. Một ngày chủ nhật được nghỉ lao động, mấy thằng con trời sông lạc chợ còn độc thân nhớ nhà ngồi xúm lại tán gẫu. Xoay đi quán lại chỉ hai mục chính: thèm ăn và đàn bà. Thằng bạn truyền cho hấn một bí quyết để chinh phục đàn bà. Đàn bà được hiện hữu trên đời này với đầy đủ hỷ nộ ái ố ai lạc dục. Đàn bà rất thèm đàn ông, do đó phải nắm vững thế chủ động tấn công trước thì yếu tố thành công sẽ đạt đến tỉ lệ phần trăm rất cao. Tuy nhiên phải biết thiên thời địa lợi là mấu then chốt trong vấn đề. Khi người đàn bà bằng lòng chịu gặp người đàn ông ở một nơi vắng vẻ thì nhiệm vụ của đàn ông là phải biết xâm sỏ nhưng phải đầy sáng tạo. Có nghĩa là phải biết bốc hốt ngay tức khắc nếu gặp tín hiệu phát đi từ hai con mắt đối phương biểu lộ đồng tình. Nhưng phải nhớ một điều rất cấm kỵ đó là đàn bà rất thích được bốc hốt khi chỉ có hai người và rất ghét khi có ba người. Vì thế khi có sự hiện diện của nhân vật thứ ba thì phải biết ẩn nấp chờ thời, đừng vội vã hấp tấp. Để bảo vệ sĩ diện, đàn bà dám làm bất cứ chuyện gì, ngay cả chuyện phang nguyên chiếc giày vào đầu. Quán cà phê trưa nay vắng khách yếu tố địa lợi đã có chỉ chờ con mồi lọt bẫy. Hấn tự hỏi giữa hấn và nàng ai là con mồi của ai. Trong cuộc tình tay đôi nàng đang nắm thế chủ động. Nàng là chủ của nhiều cơ sở thương mại có nhiều đại lý trên khắp nước Mỹ, mức thu nhập đủ sức bảo trợ những buổi đại nhạc hội có tính cách từ thiện, nàng cũng đã từng có thành tích trong các cuộc lạc quyền. Còn hấn bất quá chẳng qua chỉ là một tên cù bơ cù bất được trời trang bị cho cái khiếu văn chương nghèo xơ rơ xác rác. "Em đến xứ sở này theo diện xuất cảnh bán chính thức vào năm 1979. Những năm đầu thật là khó khăn em phải lăn lộn làm đủ mọi thứ nghề. Từ xắt rau cho nhà hàng Tàu đến thợ may sau cùng là business. May là khi đi em có mang theo một ít tài sản do cha mẹ để lại đủ để gầy vốn và gần 20 năm nay từ số vốn tích lũy em đã tạo cho mình một cuộc sống tương đối thành công. Em lo làm ăn đến nỗi quên cả chuyện lấy chồng. Khi nhìn lại thì tuổi xuân sắc đã muốn trôi qua. May là em được quen biết anh, anh cũng là một cơ duyên tiền định. Nhan sắc em không đến nỗi tệ anh có thể yên tâm." Hấn mơ màng nghĩ đến những ngày trong tương lai, biết đâu được một quá khứ hải hùng, một hiện tại không lấy gì làm hứa hẹn cho loại người lơ thầy lơ thợ như hấn có cơ may thay đổi. Đây có phải lần đổi đời cuối cùng kể từ sau 1975? Lòng hấn đang tràn đầy hy vọng. Ngồi lâu cũng mỏi, nhất là ngồi đợi chờ. Hấn vươn vai định làm một cử chỉ dư thừa như là mời thêm một điếu thuốc chẳng hạn, thì lúc đó cửa quán mở ra. Mùi nước hoa theo gió bên ngoài lùa vào khứu giác của hấn. Mùi Chanel No5 mà những người đàn bà á đông thường dùng. Hấn có một biệt tài, dù bịt kín hai mắt lại chỉ cần ngửi mùi nước hoa thôi hấn có thể phân biệt đối tượng là đàn ông hay đàn bà. Nếu là đàn bà hấn cũng có thể phân biệt gần như chính xác loại đàn bà thuộc sắc dân nào. Mùi thơm ngát đây ngậy ngát đó hấn không cần nhìn lên cũng biết người vừa bước vào quán là đàn bà lại là đàn bà á đông. Y chang như dự đoán, người đàn bà nhan sắc không lấy gì làm hấp dẫn với khổ người tròn trịa được gói trong bộ serie mắc tiền đứng ngay cửa đưa mắt quét chung quanh. Hấn không cần đứng dậy vội vì nếu đúng là nàng thì nàng phải biết người đàn ông Việt Nam duy nhất đang ngồi đây chính là hấn. Đúng như vậy, sau khi đảo mắt một vòng, người đàn bà tiến lại: "Xin lỗi"

Hấn nhướn miệng cười:

"Có phải Lê Hằng đó không?"

"Dạ em đây Còn anh ? Hàn Vũ?"

Hắn gật đầu

"Anh chờ em lâu chưa?"

Giọng nói Bắc Kỳ thuộc vùng ngoại ô quê mùa cứng và khó nghe, nhưng không sao. Mùi nước hoa sực nức đủ sức đánh át cái khuyết điểm không lấy gì làm quan trọng đó. Hắn trả lời nhẹ nhàng:

"Cũng vừa mới đây thôi"

Hắn đứng dậy làm một nhĩa cử lịch sự kéo ghế cho người không được đẹp lắm ngồi. Sau vài câu mào đầu xã giao lấy bình tĩnh để giành thế chủ động, người đàn bà có tên Lê Hằng đi vào câu chuyện rất bài bản và trực khôi:

"Em tính mở một đại lý tại đây. Người em chọn đại diện cho em là anh. Chuyến này em kết hợp một công hai ba chuyện. Tình yêu em không có nhưng tiền em rất nhiều. Đàn ông chung quanh em vô số. Thường thì không ai dám làm em mất lòng một điều gì. Em biết họ không thương yêu gì em. Họ đến với em chẳng qua vì tiền. Hiện em đang ở một cái nhà rộng 4000 square feet, ở một mình. Cũng có mấy cô bạn gái cứ mỗi cuối tuần dắt bạn trai về em chán quá đuổi đi hết rồi. Em cần một người đàn ông hiểu được em, nhưng em tìm hoài không thấy. Cứ thế em sống trên đồng tiền do công việc làm ăn đưa đến, cơ đơn lắm. Hồi em bỏ nước ra đi, cứ nghĩ qua đây thành công rồi thì kiếm chồng không có gì là khó. Vậy mà khó đó anh, khi không có tiền ao ước làm sao có tiền, khi có tiền rồi nhìn ai đến với em sao thấy họ không thật lòng. Nhớ những ngày còn ở trong nước đồng tiền kiếm được cũng do từ sự khôn lanh mà ra"

Hắn hỏi:

"Ở trong nước em làm sao để có tiền?"

"Anh còn nhớ lúc nhà nước cho xuất cảnh theo diện bán chính thức không? Qui định mỗi đầu người là mười cây. Em đặc trách khâu thụ. Em ra giá 11 cây. Sau vài chuyến em có đủ số vàng cần thiết để thực hiện chuyến đi"

"Với số vàng kiếm được nhiều như vậy sao em không ở lại để hưởng?"

"Ở sao được anh. Trước sau gì mà không bị lộ, em phải lo thủ thân trước. Ra nước ngoài có ai biết ai là ai đâu"

Trong lúc nàng nói, hắn đắm đắm nhìn. Khuôn mặt vô cùng quen thuộc, hình như như gặp ở đâu đó. Hắn nhíu mày cố vận dụng tất cả những khả năng còn sót lại của não bộ.

"Anh đang làm gì thế?"

Anh đang làm gì thế? Cái câu hỏi này với cái giọng Bắc trọ trẹ nặng trĩu này làm hắn giật mình. Cái câu hỏi một buổi trưa nào đứng như trời trồng ngoài nắng làm sao quên được. Cũng câu hỏi này dẫn đến hậu quả của nhiều đêm thức trắng để học tập kiểm điểm vì một chuyện tình không đoạn kết. Hắn chăm chú nhìn nàng, lần này trí nhớ của hắn đã được khẳng định. Nàng đúng là nàng. Đúng là oan gia. Hắn hỏi:

"Ngoài tên Lê Hằng ra, em còn có tên nào khác?"

Nàng ngạc nhiên:

"Sao anh lại hỏi vậy?"

"Chỉ buột miệng thôi"

"Em có tên khác thật đó anh. Cái tên hồi còn ở trong nước xấu hoắc hà"

"Tên gì có thể nói cho anh nghe được không?"

"Tên Được đó anh. Tên Được mà không được gì hết, đến nỗi bây giờ vẫn còn phòng không chiếc bóng."

Người hắn nổi gai. Hắn nhớ lại hoàn cảnh tù tội của mình. Tưởng rằng đã thoát mà vẫn không thoát được.

Tưởng đã thay đổi mà vẫn chưa thay đổi. Cuộc sống xoay vòng tròn như một chu kỳ. Cả cuộc đời hắn cứ đắm đầu say mê vào toàn phần ngược. Chẳng lẽ thất tình thêm một lần nữa. Nhưng thất tình có gì ghê gớm đâu mà phải ngán? Còn hơn là phải chung chạ với một ám ảnh không rời. Đời sống con người qua ba thời kỳ: thời kỳ quá khứ, thời kỳ hiện tại, thời kỳ tương lai. Thời kỳ quá khứ hắn đã từng sợ con người trước mặt, nếu nhắm mắt chấp nhận hiện tại thì tương lai có khác gì quá khứ? Hắn rùng mình. Trong lúc nàng làm một cử chỉ mở bóp ra để lấy cái gương và cái lược. Cánh tay trần mà bàn tay cầm chiếc lược nàng vói lên chải mái tóc, hắn lom khom theo phản xạ, ánh mắt mon men trượt lên cánh tay múp míp len vào nách. Hắn nhìn xây xẩm chưa kịp hồn hồn thì nghe nàng nũng nịu:

"Anh này kỳ, nhìn người ta dăm dăm thấy mà bắt sợ."

Bỗng nhiên hắn chợt thấy buồn nôn như buổi trưa nào còn trong trại cải tạo, mặc dù nơi này hiện giờ là nước Mỹ

Quan Dương